

Autor: Morgoth

Tento týden byla konečně zveřejněna data o etnické příslušnosti z loňského britského sčítání lidu. Místopředsdkyně Vlastenecké alternativy (**Patriotic Alternative**) Laura Towlerová je shrnula následovně:

Údaje platí pro Anglii a Wales, prosím nezaměňovat s předchozími čísly pro celé Spojené království.

Běloši

2011: 86,0 %

2021: 81,7 %

(Tedy pokles o 4,3 % během deseti let)

A v rámci „bělošské“ etnické kategorie...

Bílí Britové

2001: 87,5 %

2011: 80,5 %

2021: 74,4 %

Zde zaznamenáváme za poslední dekádu pokles asi o šest procent, o jeden procentní bod méně než za tu předchozí.

Osobně jsem očekával, že data o stávající demografické situaci v Anglii a Walesu budou ještě horší. Když jsem otevíral vládní dokument, byl jsem připraven na ránu kladivem, místo toho přišel „jen“ tvrdý úder pěstí do brady.

Netřeba zmiňovat, že v Británii obecně a na sociálních sítích především se rozběhla vášnivá debata, co – pokud vůbec něco – demografický soumrak „bílých Britů“ (jak jsou uváděni ve sčítacích formulářích) vlastně znamená.

Staří známí nosiči vody pro establishment bedlivě číhají na každého, kdo by snad dal najevo, že zběsilý úprk ke statusu menšiny ve vlastní zemi možná není to pravé ořechové. Doprovázejí to oblíbená klišé a nejapné odrážky z per a úst (středo)levých zombií, bez výjimky nepoctivě vypočítavé a logicky nesoudržné: Zasloužíme si to, měli bychom to

oslavovat, neděje se to, tohle není „naše země“ a samozřejmě, v minulosti jsme byli terčem invazí, proto je morálně odpuzivé stavět se proti invazi (která žádnou invazí není) dnes.

Protože se multikulturalismus a masivní demografické změny v Británii dějí jako shora řízený projekt sociálního inženýrství, nikoliv projev lidové vůle či snad **emergentní** jev, předkládané narativy se nikdy plně nestaly nedílnou součástí národní psyché. Místo se etabloval soubor morálních maxim, která máme automaticky přijmout. Sociální inženýrství následně „běží“ na předpoklady, že tyto základy jsou pevnější než žula, což má k realitě dost daleko.

Dokonalým příkladem budiž tato twiterová reakce konzervativního (*sic*) politika Sajida Javida na Nigela Farage:

Farage: Podle údajů statistiků se dnes běloši stali menšinou v Londýně, Birminghamu a Manchesteru – Javid: No a?

Nejprve to očividné. Javid, pakistánského původu, zde provokuje bělocha Farage vyjadřujícího znepokojení nad demografickým vývojem. Nelze se zbavit dojmu, že jeho vyjádření na hony čpí triumfalismem. Jeho avatar je navíc obkroužen ukrajinskými barvami, nikoliv britskými, jako by na zdůraznění jeho odstupu od britského národa.

Javid však mnohem pravděpodobněji a vědoměji vychází z myšlenky, že Británie se stala „postrasovým“ národem, že překonala předpotopní ideje etnické skupiny nebo lidu spjaté nerozlučně se svou zemí. Javid samozřejmě není běloch, ale postoj vyjádřený v jeho uštěpačné odpovědi Farageovi by právě tak dobře mohl přijít od kohokoliv z řad politicko-mediálního establishmentu.

Jeho „no a?“ v sobě nese dva významy, shodně vyrůstající z premisy, že se Británie stala postrasovou z vlastní vůle, nebo prostě tak nějak samo sebou, emergentním procesem pokročilé modernity.

1. Farage se nyní coby **občanský nacionalista** ocitá v postavení, kde musí jasně říci buď, že na rase alespoň do jisté míry záleží (proč by to jinak vůbec zmiňoval?), nebo že ocitnout se

v postavení menšiny není žádná výhra, což by následně musel odůvodnit. Javid ho popichuje, abych „to řek’ na plnou hubu“, jelikož dobře ví, že by to byla jeho zkáza. Pokud tak ale učinit odmítne, jeho námitky působí jako prázdné tlachání.

2. Druhý, dle mého pravdě bližší výklad zní, že podle Javidova přesvědčení „už tohle máme za sebou“, jelikož jsme „udělali pokrok“, což má samozřejmě k jakkoliv konzervativní pozici na míle daleko – taková je ovšem situace na politické scéně.

Kdy přesně se ale tato proměna udála? Farage v podstatě označuje Anglii alespoň nepřímo za bělošskou zemi, Javid to odmítá. Představa Anglie coby bílé země byla v minulosti čímsi samozřejmým, dnes se k ní však naše politicko-mediální třída staví s hlubokým opovržením. V jistém bodě jsme přešli od jedné pozice ke druhé, otevřené oznámení a vyhlášení této změny je však až poměrně nedávného data.

Obloukem se tak vracíme k neohrabanosti a nesoudržnosti britských narativů kolem multikulturalismu – nikdy se jim nedostalo posvěcení původního obyvatelstva.

Navzdory tomu i skutečnosti, že drtivá většina lidí poloautomaticky ztotožňuje národ se svou etnickou příslušností, se elity plnou vahou vrhly do uvádění ideje postrasové Británie do praxe, pěkně jeden zákon proti nenávisným projevům po druhém. K široké celospolečenské debatě vlastně nikdy opravdu nedošlo. Masová imigrace na Britské ostrovy byla přáním Moci – a Moc si žádá od Nigela Farage vysvětlení, proč by mělo záležet na to, že se v anglických městech běloši stávají menšinou.

Nevyjádřenou podstatou Farageova komentáře je myšlenka, že stát se menšinou ve svých vlastních městech je nežádoucí. Moc by ráda slyšela důvod, dobře si vědoma všech zákonů a médií dirigovaného vymývání mozků, které má po ruce k okamžitému užití. Speciálně toryové nemohou využít morální argument, protože žádný nemají – nezbylo jim nic než desetiletí lži, zrady, klamu a zlé vůle.

Postavou z novějších politických dějin, kterou moderní Konzervativní strana pohrdá více než kýmkoliv jiným, je Enoch Powell. Nejde jen o to, že „Powell byl rasista“, ale že v rozhodujícím okamžiku deklaroval svou příslušnost a věrnost lidu, nikoliv Moci a establishmentu. Tím se stal chronickým trnem v patě konzervativců, jejichž projektem je z definice zrada země a národa.

Politická vražda Enocha Powella byla ovšem také symbolická. Čestný, zásadový muž musel být zničen, aby machiavelisté mohli nerušeně uskutečňovat svou zcela nelegitimní a lidem nechtěnou vizi. Enoch Powell se od té doby vznáší jako přízrak nad multikulturalizací Británie a toryové to dobře vědí. Tušíme ho za každým titulkem o „groomingových“ ganzích, úprku bělochů, teroristických útocích nebo dalším ubodaném v Londýně

Enoch Powell je pro britský establishment Duchem minulých Vánoc z Dickensovy *Vánoční koledy*, trvalou připomínkou prvotního hříchu, věrolomnosti a zrady, velké lži, na níž spočívají základy moderní Británie.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

V jejich krátké výměně Sajid Javid v podstatě vyzývá Nigela Farage, aby otevřeně promluvil o velké lži, a jejich základech – ne ze žuly, ale z bláta – na nichž vyrostla nová, postrasová Británie.

Morgothova esej *White Minorities, Enoch Powell And “So What?”* vyšla na jeho substackovém účtu 30. listopadu 2022.